

Bilag 3.

Københavns Magistrats

3. Afdeling.

København, den 29. Maj 1942.

I Tilslutning til den Redegørelse, som Magistratens 3die Afdelings Central-kontor for Regnskabsvæsen og Revision efter Arbejds- og Socialministeriets Anmodning tidligere har sendt Ministeriet vedrørende det fremsatte Forslag om Ændringer i Forsorgsloven, skal man til Brug ved Udvalgets Behandling af Sagen tillade sig at fremsætte følgende Bemærkninger vedrørende Forslaget om Ændring af Forsorgslovens § 307:

Efter det i Udvalgsbetænkningen fremsatte Forslag skal det sociale Udvalg drage Omsorg for, at Kommunehjælp ydes med Fattighjælps Virkning, naar en Person inden for et Tidsrum af 18 Maaneder har modtaget løbende Underholdshjælp i 12 Maaneder, for saa vidt Hjælpen har udgjort et Beløb svarende til Invaliderentens Størrelse.

Som det fremgaar af Magistratens ovennævnte Redegørelse af 18. Maj 1942, er Forholdet i Københavns Kommune det, at en procentvis meget stor Del af dem, der har oppebaaret Hjælp i 12 Maaneder inden for de sidste 18 Maaneder, vil blive ramt af Bestemmelsen om, at Hjælpen skal have Fattighjælps Virkning i saadanne Tilfælde. Det fremgaar endvidere, at der vil blive Tale om at ramme Personer, som det næppe har været Hensigten at ramme.

Medens Forholdet i Københavns Kommune i Regnskabsaaaret 1940—41 var det, at kun ca. 18 pCt. af samtlige understøttede mandlige Forsørgere og ca. 18 pCt. af samtlige understøttede enlige Mænd var over 50 Aar, saa er Forholdet det, at af dem, der vil blive ramt af den nye Bestemmelse om Fattighjælps Virkning, er 24 pCt. af de mandlige Forsørgere og 51 pCt. af de enlige Mænd over 50 Aar. Langt værre stiller Sagen sig dog for Kvinder, hvor Forholdet er det, at medens kun ca. 36 pCt. af samtlige understøttede kvindelige Forsørgere og ca. 61 pCt. af samtlige understøttede enlige Kvinder var over 40 Aar, saa vil henholdsvis 56 pCt. og 95 pCt. af dem, der maa overgaa til at nyde Kommunehjælp med Fattighjælps Virkning, være over 40 Aar.

Det vil heraf fremgaa, at man ved de nye Bestemmelser kommer til at ramme Personer, som ikke blot under de nuværende meget vanskelige Forhold vil have særdeles svært ved at klare sig, men som ogsaa i al Almindelighed vil have meget stærkt begrænsede Muligheder for at opnaa en Beskæftigelse og derved blive i Stand til at klare sig uden offentlig Hjælp. Man vil altsaa herved ramme ikke blot dem, som det kan være naturligt at ramme, men tillige en betydelig Kreds af Personer, der paa Grund af Alder, Helbred o. s. v. vil være handicappede, og som der derfor ikke vil være nogen rimelig Grund til at ramme. I denne Forbindelse ønsker man endvidere at erindre om, at man ved at lade de paagældende overgaa til Kommunehjælp med Fattighjælps Virkning afskærer dem fra at kunne opnaa Aldersrente, tilmed paa et Tidspunkt, hvor de paagældende med Forventning ser hen til at kunne overgaa til at være Rentenydere. Det forekommer Magistraten uhensigtsmæssigt at ramme saadanne Personer, og man erindrer tillige om, at der under den tidligere Hjælpekasseordning netop i vidt Omfang toges Hensyn til saadanne Personer.

Siden Afgivelsen af Redegørelsen af 18. Maj 1942 har man arbejdet videre med Spørgsmaalet, og man har nu foretaget en nærmere Undersøgelse af de Personers Forhold, som vil falde for de nye Bestemmelser. Herom kan man oplyse følgende:

Udvalgenes Betænkninger m. m.